MISCELLANEA CRITICA.

Il. IX, 230.

— ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν.

Inconstantem et turbatam verborum structuram alii aliter tollere studuerunt. Minus feliciter Bentleius: σαωσθέμεν' ἢ ἀπολέσθαι. Inveteratum ulcus est nec dubium, quin Poëtae pro σαωσέμεν (ΣΑΟΣΕΜΕΝ) lenissima quidem et facillima mutatione restituendum sit: ΣΟΑΣΕΜΕΝ.

— ἐν δοιῇ δὲ σόας ἔμεν ἢ ἀπολέσθαι κτέ.

Nec aliter canere potuit Homerus. Nam Il. I, 117. plane eodem modo loquitur:

βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.

Il. VIII, 246:

νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι.

Feminina forma σόη legitur Il. XV, 497:

— ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω κτέ.

Aeschyl. Prom. 311.

'Ωκ. εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ῥίψεις, τάχ' ἄν σου, καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
θακῶν, κλύοι Ζεύς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.

Locutio χόλος μόχθων sanum sensum non praebet. Schützius interpretatur: *acerbitates et dolores.* Quae nihili sunt. Pro ΧΟΛΟΝ Poëtae omnino reddendum ΟΧΛΟΝ. Ὄχλος μόχθων est *agmen laborum, aerumnarum, dolorum*; sive *turba malorum, moles molestiarum.* Loci sensus hic est: sin vero tam aspera et acuta verba ieceris, fortasse Iupiter, quamvis longe superius sedens, te audiet, ita quidem, ut tibi praesens malorum turba ludus iocusque esse videatur.

Gaudet talibus Aeschylus. Infra v. 833:

Ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων.

et v. 1023. legitur *κακῶν τρικυμία*. Nec aliter Platoni Rep. V. 450. b. dicitur *ἑσμὸς λόγων* et Crat. 401. e. *σμῆνος σοφίας*.

Virgil. Aen. I, 540.

Imperium Dido Tyria REGIT urbe profecta,
Germanum fugiens.

Miror neque Heynium, neque Peerlkampium turpissimo, quo hic locus deturpatur, mendo esse offensos. Quorum ille: »*imperium regit* exquisitius quam *tenet*, *habet*." Sed ut *imperio regere* optime sese habet VI, 852:

Tu *regere imperio* populos, Romane, memento:

sic *imperium regere* bene Latine non dicitur. Verum, ut trita sunt et optimae notae *gerere magistratum*, *consulatum*, *rempublicam*: sic et *imperium suscipere*, *tenere*, *deponere*, GERERE requirit tersa Augustei aevi Latinitas. Quocirca dubium non est, quin Virgilius hunc cuderit versum:

Imperium Dido Tyria GERIT urbe profecta, cet.

Imperium gerit idem est quod *imperium exercet*, *imperat*, *regnat*, quodque dicitur supra v. 346: *regna habebat*.

De cuius generis corruptelis, ortis quippe e transpositis literarum figuris, in optimis Virgilii Mss. frequentissimis vid. Peerlk. ad Aen. III, 70.

I. M. VAN GENT.

I. AESCHINES *in Tim.* p. 22, § 157.

Orator recenset eos, qui *κάλλιστοι οὐ μόνον τῶν πολιτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων γεγενημένοι καὶ πλείστων καὶ σωφρονεστάτων τυχόντες ἐραστῶν* in nullius tamen reprehensionem incurrerunt; *πάλιν*, inquit, *ἐκ τῶν μειρακίων καὶ τῶν ἐν παισὶν ἔτι καὶ νῦν ὄντων πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφιδοῦν τὸν Ἰφικράτους, υἱὸν δὲ Τισίου τοῦ Ῥαμνουσίου, ὁμώνυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου Τιμάρχου*. Nomen rei non solet addi vocabulis *ὁ κρινόμενος*, ut confici potest ex eadem oratione p. 27, § 196. *τὰ μὲν οὖν παρ' ἐμοῦ δίκαια πάντα ἀπειλήφατε· ἐδίδαξα τοὺς νόμους, ἐξήτασα τὸν βίον τοῦ κρινομένου.* Cf. Ps. DEM. *c. Aristog.* I, p. 722, § 5: *ὁ δὲ κρι-*

νόμενος τῶν μὲν εἰς σωτηρίαν φερόντων ἀλλ' οὐδ' ὁτιοῦν πάρεστιν ἔχων. Alia res est quum κρινόμενος significat *accusatus*, ut DEM. F. L. p. 434, § 290: τί γὰρ δήποτε, Εὔβουλε, Ἡγησίλεῳ μὲν κρινομένῳ — ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου οὐδ' ὑπακοῦσαι καλούμενος ἤθελες, aut DEM. *c. Mid.* p. 522, § 22: Μειδίας ὁ κρινόμενος ὑπὸ Δημοσθένους. Praeterea vocabulum ὁμώνυμος requirit nomen eodem casu appositum. Legendum est ὁμώνυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου Τίμαρχον, ut apud PLATONEM in *Prot.* p. 311, B: παρὰ τὸν σαυτοῦ ὁμώνυμον ἐλθὼν Ἱπποκράτην τὸν Κῷον, in quibus librarius errare non potuit.

II. DEMOSTHENES *adv. Phorm.* p. 913, § 19.

Παρ' ὑμῖν μὲν γὰρ ὀργὴ μεγάλη καὶ τιμωρία ὑπόκειται τοῖς τὰ ψευδῆ μαρτυροῦσι, πρὸς δὲ τῷ διαιτητῇ ἀκινδύνως καὶ ἀναισχύντως μαρτυροῦσιν ὅ τι ἂν βούλωνται. Non potuit ita dicere DEMOSTHENES, cuius imitator (*Epitaph.* p. 1392, § 11.) rectissime: τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν ἐπέθηκαν. Τιμωρίαι autem ἐπίκεινται non ὑπόκεινται delictis; restituatur igitur ἐπίκειται.

III. LYCURGUS *c. Leocr.* p. 150, § 18.

Καταχθεὶς δ' εἰς Ῥόδον, ὥσπερ τῇ πατρίδι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος, ἀπήγγελλεν ὡς τὸ μὲν ἄστυ ἑαλωκὸς καταλίποι, τὸν δὲ Πειραιᾶ πολιορκούμενον, αὐτὸς δὲ μόνος διασωθεὶς ἥκοι. Leocrates, cum Rhodum appulisset, eadem narrasse Rhodiis videtur, quae solent narrare, qui periculis liberati tandem eo perveniunt, ubi salvos sese putant. AESCHINES (*c. Ctes.* p. 71, § 123) narrat se et reliquos pylagoras fere periisse, εἰ μὴ δρόμῳ μόλις Delphos effugissent. Menelaus in EURIP. *Hel.* 410 sq.:

τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων,
ἐφ' ἧς ἐσώθην μόλις ἀνελπίστῳ τύχῃ.

Post quandam calamitatem (PLUT. *Crass.* 24) ὀλίγοι ἀπήγγειλαν ἀπολωλέναι τοὺς ἄλλους ὑπὸ τῶν πολεμίων, αὐτοὶ δὲ μόλις ἐκφυγεῖν. Et quis immemor Theocritei (XV, 4) μόλις ὔμμιν ἐσώθην. Praeterea αὐτὸς δὲ μόνος διασωθεὶς ne Graeca quidem

sunt et palaeographica ratio suadet ut *μόνος* in *μόλις* mutetur.

IV. ARISTOPHANES *Plut.* vs. 920.

Ut in sermone iudiciali Atticorum improbanda est locutio *προστάτην ἔχειν*, pro *νέμειν*, dum sequioribus tantum licet nos docere *ὅτι τῶν μετοίκων ἕκαστος προστάτην ἔχει κατὰ νόμον ἕνα τῶν πολιτῶν* (BEKK. A. G. p. 435, 2), sic in sermone figurato non audiendus est, qui utitur formula *προστάτην ἔχειν*: vitium illud tollatur ex ARISTOPH. *Plut.* vs. 920 legendo:

νὴ Δία, πόνηρον τἄρα προστάτην νέμει.

A. H. G. P. VAN DEN ES.

PLAUT. PSEUDUL. II. 4. 45.

Minimedum exhaustus Onomatologiae Plautinae fons quomodo arte sit recludendus, praeclaris quibusdam exemplis nuperrime ostendit Frid. Ritschelius. Quae ad Plauto dignam ille revocavit elegantiam et festivitatem, iis nominibus unum accedat, lenissima medicina instaurandum.

Pseudul. II. 4. 45. Charinum, omnes facili opera expedientem difficultates, omniumque, quae usui esse potuerant, providum et prodigum hisce laetabundus Pseudulus appellat:

Di immortales, non *Charinus* mi hic quidemst, set copia.

Perit loci lepos, nisi mecum restitueris:

Di immortales, non *Carinus* mi hic quidemst, set copia.

Fingit nimirum poëta a *carendo* vocabulum Latinum, nomini Graeco consimile, quod *copiae* opponat. Confirmat emendationem (cui post Friderici Ritschelii quem tulit assensum vix alio opus est fulcro), vel potius ab iis eam defendit, qui eundem iocum Plautinis, ut vulgo eduntur, verbis inesse contendant, dummodo pronuntiando significes, quod litera CH. Plauti aetate a Latinis omnino fuit aliena.

E. MEHLER.